

מסכת שביעית

פרק א'

א. עד אימתי חורשין בשדה האילו ערבות שביעית. בית שמאו אומרים, כל זמן שהוא יפה לפרי. ובית היל אומרים, עד הקצרת. וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו:

ב. איךו שדה האילו, כל שלשה אילנות לבית סאה, אם ראוינו לעשות כפר דבלת של שישים מנה באיטקי, חורשים כל בית סאה בשביבלו. פחות מכאן, אין חורשין להן אלא מלא הארץ וסלו חוצה לו:

ג. אחד אילו סרק ואחד אילו מאכל, רואין אותו כאלו הם פאנים. אם ראוים לעשות כפר דבלת של שישים מנה באיטקי, חורשים כל בית סאה בשביבלו. פחות מכאן, אין חורשים להם אלא לזכרו:

ד. קיה אחד עושה כפר דבלת ושנים אין עושים, או שניהם עושים ואחד אינו עושה, אין חורשין להם אלא לזכרו, עד שאין משלשה ועד תשעה. היו עשרה, מעשרה ולמעלה, בין עושין לבין שאין

עושין, חורשין כל בית סאה בשבילו. שגא אמר (שמות לד) בחריש ובקציר תשבת, אין ארך לומר חריש וקציר של شبיעית, אלא חריש של ערב شبיעית שהוא נכנס בשביעית, וקציר של شبיעית שהוא יוצא למצואי شبיעית. רבינו ישמעאל אומר, מה חריש רשות, אף קציר רשות, יצא קציר העמר:

ה. שלשה אילנות של שלשה אנשים, הרי אלו מטרפין, וחורשין כל בית סאה בשבילו. וכמה יהא ביניהם, רבנו גמליאל אומר, כדי שישיה הAKER עובר בכליו:

ו. עשר גטיות מפזרות בתוך בית סאה, חורשין כל בית סאה בשבילו, עד ראש השנה. היו עשויות שורה ומקפות עטלה, אין חורשין لكم אלא לא לארכו:

ז. הגטיות והקלועים, מטרפין לתוך בית סאה. רבנו שמואן בן גמליאל אומר, כל עשרה קלעים לבית סאה, חורשין כל בית סאה עד ראש השנה:

ח. עד איימי נקרו גטיות. רבינו אלעזר בן עזריה אומר, עד שיחלו. רבינו יהושע אומר, בת שבע שנים. רבינו עקיבא אומר, גטיה כשםה. אילן שגמם והוציא חליפין, מטפח ולמטה כבטיעה, מטפח ולמעלה, כאילן, דברי רבינו שמואן:

